

Dr Józef Radkiewicz

(1931-2013)

biany przez studentów i należał do grupy pracowników-legend wspominanych jeszcze długo po odejściu na emeryturę. W czasie swojej pracy zawodowej przez trzy kolejne kadencje piastował stanowisko prodziekana ds. studiów zaocznych na Wydziale Pedagogicznym WSP w Zielonej Górze. 1 października 1991 roku przeszedł na emeryturę.

Fascynowała go przyroda. Poruszał się pewnie zarówno w świecie roślin jak i zwierząt. Terenem jego badań było środ-

Józef Radkiewicz urodził się 19 marca 1931 r. w Rogaczach (powiat Próżana). Jego edukacja szkolna nie była łatwa. Rozpoczął naukę w polskiej szkole podstawowej. Po 1939 r. zmuszony był uczęszczać do szkoły radzieckiej, a po 1945 r. ponownie wrócił do szkoły polskiej, którą ukończył w Cybince w 1948 r. Świadectwo dojrzałości otrzymał w znanym Liceum Pedagogicznym w Ośnie Lubuskim mając 22 lata (w 1953 r.). Po szkole średniej ukończył Studium Nauczycielskie nr 2 w Poznaniu (1961 r.), a stopień magistra biologii uzyskał na Wydziale Geograficzno-Biologicznym WSP w Krakowie (1966 r.). Rozprawę doktorską (doktor nauk przyrodniczych) obronił przed Radą Naukową Instytutu Biologii Stosowanej Akademii Rolniczej we Wrocławiu (1973 r.).

Pracę zawodową rozpoczął dość wcześnie, w wieku 20 lat, w szkole podstawowej w Cybince. Później pracował w Lubieniu i ponownie w Cybince. Tu zawarł związek małżeński w 1952 r. (ze związku urodziło się 2 synów i 3 córki). W tym samym roku został powołany na kierownika szkoły podstawowej w Białkowie (pełnił tę funkcję aż do 1971 r.).

Pracę w Wyższej Szkole Pedagogicznej rozpoczął 1 września 1971 r. Prowadził zajęcia z przedmiotów *biomedyczne podstawy rozwoju i wychowania człowieka* oraz *środowisko przyrodnicze*. Znany był z wysokich wymagań - zwracał uwagę na tzw. kindersztubę zakładając, że osoby z wyższym wykształceniem muszą wyróżniać się wysokim poziomem kultury osobistej oraz postawą etyczną. Pomimo swych wymagań był lu-

kowe Nadodrze. Zbierał materiały dotyczące rozmieszczenia rzadkich gatunków roślin oraz zwierząt (pajawek, pajaków, płazów, gadów, ptaków). Był pionierem badań florystycznych i faunistycznych na ziemi lubuskiej po 1945 r. Szczególnie umiłował bociana białego. Pierwszy opisał największą kolonię tego gatunku w Polsce zachodniej (we wsi Kłopot). Wydał książkę o bocianie w kulturze, która teraz jest wręcz kulturowym przykładem opracowania dotyczącego aspektu kulturowego w ochronie przyrody. Jest autorem ponad 100 publikacji naukowych. Ostatnia w dobrze punktowanym czasopiśmie: Tryjanowski P., Jerzak L., Radkiewicz J. 2005. Effect of Water level and Livestock on the Productivity and Numbers of Breeding White Storks. *Waterbirds*. Vol. 28, no 3: 378-382.

Doktora Józefa Radkiewicza poznałem osobiście w 1982 r. rozpoczynając pracę zawodową jako asystent - stażysta na Wydziale Pedagogicznym WSP w Zielonej Górze. Bardzo szybko zaprzyjaźniliśmy się. A częste wspólne wyprawy w teren zaowocowały przygotowaniem wielu wspólnych publikacji. Ujął mnie osobistą znajomością osób ze świata nauki, które ja znałem tylko z literatury. Znał różne dykteryjki na ich temat. Cechowało go zawsze zdroworozsądkowe podejście do życia.

Zmarł 21 września 2013 r.

Leszek Jerzak